

**A Fővárosi Törvényszék
mint másodfokú bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: 42.Pf.637.416/2021/5.

A felperes:

[REDACTED]
[REDACTED]

A felperes képviselője: dr. Némethi Gábor János ügyvéd
(1123 Budapest, Táltos u. 15/B. VII/2.)

Az alperes: Magyar Követeléskezelő Zrt.
(1138 Budapest, Tomori u. 34.)

Az alperes képviselője: [REDACTED] kamarai jogtanácsos

A per tárgya: végrehajtás megszüntetése

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Az elsőfokú bíróság neve és a határozatának a száma:

Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 2.P.20.452/2021/17/I.

Rendelkező rész

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a dr. Andris Ildikó Végrehajtói Irodája által foganatosított [REDACTED]/2020. számú végrehajtást megszünteti.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a végrehajtónak 135.720 (százharmincötezer-hétszázhusz) Ft végrehajtási költséget.

Mellőzi a felperes perköltségben marasztalását és az állam illetékviselési kötelezettségének megállapítását.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek [REDACTED] Ft együttes első- és másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 463.368 (négy százhatvanháromezer-háromszázhatvannyolc) Ft le nem rótt kereseti és 617.824 (hatszáz tizenhétezer-nyolcszázhuszonnégy) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Megállapította, hogy az állam által előlegezett 448.125 Ft kereseti eljárási illetéket az állam viseli. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül ██████████ Ft perköltséget.
- [2] Indokolása szerint a felperes és ██████████, mint adósok, valamint az alperes jogelődje, a CIB Bank Zrt. kölcsönszerződést kötöttek, amely alapján az adósok a ██████/2007. számú közjegyzői okiratba foglalt kötelezettségvállalást tettek 2007. április 2-án. A kölcsönadó és zálogjogosult felmondása a közjegyzői tanúsítvány szerint 2011. július 8. napján hatályosult. Az alperes 2019. június 18-án érkezett kérelme alapján a közjegyző kiállította a végrehajtási záradékot 2019. december 16-án. A bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 528. § (2) bekezdés a) pontja alapján indított végrehajtás megszüntetése iránti perben a végrehajtani kívánt követelés és a végrehajtási jog elévülését vizsgálta. Rögzítette, hogy a végrehajtási záradék a felmondást követő öt éven túl került kiállításra és a felmondás kézbesítésével és ennek közjegyzői tanúsításával a követelés végrehajthatóvá vált. Az alperes azonban a felmondást követő öt éven belül nem érvényesítette végrehajtási jogát, hanem helyette a felperes önkéntes teljesítéseit elfogadta és a tartozás megfizetésére hívta fel a felperest. A végrehajtási eljárást az 1993. évi LIII. törvény (továbbiakban: Vht.) 10. §-ában rögzítettek szerinti végrehajtható okirat kiállításával kell elrendelni, a perbeli esetben a Vht. 10. § b) pontjának megfelelően a közjegyző végrehajtási záradékkal ellátott okirata minősül végrehajtható okiratnak. A közjegyzői okirat végrehajtási záradékkal történő ellátása során a közjegyző kizárólag a Vht. 13. §-ban és 23/C. §-ban meghatározott feltételeket vizsgálja.
- [3] A bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a végrehajtási jog elévülése a követelés elévülésével együtt megkezdődött-e a közjegyzői okiratba foglalt felmondás hatályosulásakor. Leszögezte, hogy nem értett egyet a Kúria BH.2014.151. számú eseti döntésével és az annak talaján kialakult egyöntetű kúriai joggyakorlattal. Álláspontja szerint az alperesi jogelőd felmondásával, azaz a tartozás esedékessé válását követően a tartozás elévülési ideje kezdődik meg, amely nem egyezik meg a végrehajtási jog elévülésének a kezdetével, amely a záradék kiállításával veszi kezdetét. A perbeli esetben a felmondás 2011. július 8. napi hatályosulásával a végrehajtási kényszer közvetlen alkalmazásának még nincs helye, arra csak a záradékolás után van lehetőség. A felmondást közjegyzői okiratba foglalták, ami nem határozat. Végrehajtható okirat a záradékolt felmondás lenne, amely alapján a végrehajtás megindítható. A végrehajtási jog elévülésének megszakítására kizárólag a végrehajtási kérelem és a már megindult végrehajtási eljárás során az eljárás résztvevőinek a végrehajtás sikeres lefolytatása érdekében tett cselekményei alkalmasak. Hangsúlyozta, hogy a tartozás és a végrehajtási jog elévülése két külön jogintézmény, amelyek egymástól elkülönülnek, azokat nem lehet összemosni. A Vht. 57. § (1) bekezdéséből következően a perbeli követelés elévülésére a rPtk. 324-327. §-ában foglalt rendelkezések az irányadók a Vht. 57.§ (4) bekezdésében foglalt eltérésekkel. A rPtk. 327. § (3) bekezdése értelmében a végrehajtandó határozatnak az elévülést megszakító eljárás során kell megszületnie, mely esetben kell lennie egy elévülés alatt álló követelésnek. Ehhez képest a közjegyzői okiratba foglalt felmondás csupán a Vht. 23/C. § (5) bekezdésében foglalt teljesítési határidő feltételeit teremti meg, azaz azt, hogy a közjegyzői okiratba foglalt szerződést végrehajtási záradékkal lehessen ellátni. A felmondás nem minősül a rPtk. 327. §

(3) bekezdésében foglalt elévülést megszakító eljárásnak sem.

- [4] Rámutatott, hogy a BH2014.151. számú jogeset a közjegyzői okiratba foglalt felmondást és a záradékot a végrehajthatóság és az elévülés vonatkozásában párhuzamba állítja és együtt kezeli. A bíróság álláspontja szerint a felperes egyoldalú kötelezettségvállalása, a hitelező felmondása nem tekinthető „végrehajtható határozatnak” akkor sem, ha ezek birtokában a hitelező kérhette volna végrehajtható okirat kiállítását. A rPtk. 327.§ (3) bekezdése helyett a rPtk 327. §-ának (1) és (2) bekezdésének alkalmazása mellett állapította meg a bíróság, hogy a felmondást követően a hitelező írásbeli felszólításai, és a felperes teljesítései a követelés elévülését megszakították. A bíróság nem értett egyet azon kúriai állásponttal sem, hogy az írásbeli felszólítások a felmondás előtt szakíthatták volna meg az elévülést, de a végrehajtási jog elévülésének megszakítására nem voltak alkalmasak. A bíróság álláspontja szerint a végrehajtási jog elévülése csak a záradék kiállítását követően kezdődött meg, ezért az azt megelőző felszólítások nem a végrehajtási jog elévülése, hanem a követelés elévülése szempontjából bírtak jogi relevanciával. Annyiban egyetértett a bíróság a Kúria Pfv. I. 20.184/2013/9 számú határozatával, hogy bírósági végrehajtás olyan követelések esetén vehető igénybe, amelyeket a bíróság jogvita keretében elbírált, kivételesen egyes okiratok (valamint egyes, nem a bíróság által meghozott határozatok) anélkül végrehajthatóvá válnak, hogy az azokba foglalt követeléseket a bíróság előzetesen vizsgálta volna. A záradékolás lehetősége az okiratba foglalt teljesítési határidő leteltével nyílik meg. A bíróság azonban nem osztotta a Kúria azon jogi következtetését, hogy a végrehajtás elévülésének kezdeteként egyetlen időpont: az okiratba foglalt teljesítési határidő eltelte jöhet számításba, mivel pedig ettől az időponttól kezdve az ilyen követelés más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül, közvetlenül kikényszeríthető, ezért elévülésének megszakítására a rPtk.327.§ (3) bekezdése az irányadó.
- [5] A bíróság álláspontja szerint önmagában a kölcsön visszafizetésére vonatkozó teljesítési határidő eltelte nem teszi végrehajthatóvá a követelést, ehhez további aktus szükséges, mégpedig a végrehajtási záradék kibocsátása. A végrehajtási záradékkal el nem látott okirat nem végrehajtható határozat, hanem csupán végrehajtandó okirat, ugyanakkor a rPtk. 327.§-ának (3) bekezdése a végrehajtható határozatokra tartalmaz előírást. A bíróság arra a következtetésre jutott, hogy 2011. és 2017. év között számos, az elévülés megszakadásához vezető jogi tény következett be, köztük a 2015-2017. években megküldött alperesi fizetési felszólítások és felperesi önkéntes, 2011-2014. években történt teljesítések. Emellett az elévülés nyugvásának a feltételei is bekövetkeztek, ugyanis a 2014. évi XL. törvény 9. §-a szerint a fogyasztói kölcsönszerződésekből eredő követelés elévülésének a 2014. évi XXXVIII. törvény 1. § (7) bekezdése szerinti nyugvása 2014. július 18. napjától 2015. december 31. napjáig tartott. A fentiek alapján az alperes követelése nem évült el, az alperes jogosan kérte követelésének záradékkal ellátását 2019-ben. A bíróság ezért a keresetet elutasította a rPtk. 327. §-ának (1)–(2) és (3) bekezdései alapján.
- [6] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, Dr. Andris Ildikó Végrehajtói Irodája előtt [REDACTED]/2020. számon folyamatban lévő végrehajtás megszüntetését kérte. Másodfokú perköltségét mérlegeléssel kérte megállapítani azzal, hogy az őt képviselő ügyvéd nem tartozik áfa-körbe. Kérelmét a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alapján terjesztette elő. Hivatkozott a Kúria Pfv.20.910/2020/8. számú, 2021. július 7-én kelt precedensképes határozatára, melyben a Kúria fenntartotta a BH2014.151. számon közzétett Pfv.I.20.184/2013/9. számú és a Pfv.I.20.360/2013/6. számú eseti döntéseit. A Kúria kifejtette, hogy nem minden követelés „az elévülést megszakító eljárás jogerős befejezése után” kerül a

végrehajtás szakaszába. A Kúria ezen mondatát a Vht. 13. §-a alapozza meg, az elsőfokú bíróság azonban figyelmen kívül hagyta a Vht. 13. § (5) bekezdését. Fenti határozatának 20. pontjában mutat rá a Kúria, hogy az okiraton alapuló követelés és a perben született jogerős ítélet ugyanolyan helyzetet eredményez a végrehajtás szempontjából. Ez világossá teszi, hogy az okiraton alapuló követelés a teljesítési határidő leteltével végrehajthatóvá válik, tehát jogszabályi alapja van a kétféle úton végrehajthatóvá vált követelés végrehajtási jogának. Rámutatott mindezek alapján a felperes, hogy a perbeli közjegyzői okiratokba foglalt követelés a Vht. 13. § (1) és (5) bekezdése alapján végrehajthatóvá vált, egyúttal a végrehajtás elévülése is megkezdődött 2011. július 9-én. A követelés és annak végrehajthatósága elévülése a Vht. 57. § (1) bekezdése alapján elkezdődött. Ezt követően a rPtk. 327. § (3) bekezdése szerint végrehajtható okirat birtokában az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg, az elsőfokú bíróság által elfogadott felszólítás azonban nem, így végrehajtási cselekmény hiányában a végrehajtás joga 2016. december 31. napján elévült. Csatolta a Kúria elnökhelyettesének 2021. november 25-én kelt levelét, amely szerint a rPtk. 327. § (3) bekezdését a Kúria ítélező tanácsai azonosan értelmezik, ezért a jogegységi eljárás lefolytatásának feltétele nem áll fenn.

[7] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására, a felperes jogtanácsosi munkadíjat tartalmazó másodfokú perköltségben marasztalására irányult. Álláspontja szerint a Kúria BH 2014.151. számú eseti döntésének (Pfv.I.20.184/2013/9.) felülvizsgálata indokolt, mert a kúriai érvelés gerincét képező rPtk. 327. § (3) bekezdésében foglalt tényállási elemek nem teljesülnek, a döntés anyagi jogi és eljárásjogi anomáliákat vet fel, továbbá a Kúria értelmezése sérti az Alaptörvény 28. cikkét. A Kúria az érvelését a rPtk. 327. § (3) bekezdésében foglaltakból vezeti le, azonban figyelmen kívül hagyja, hogy ez a jogszabályhely azt kívánja meg, hogy a végrehajtható határozat meghozatala az elévülést megszakító eljárás során, és annak eredményeként szülessen meg. Az „elévülést megszakító eljárás” kitétel ugyanis azt feltételezi, hogy az elévülés megkezdődött, hiszen csak folyamatban lévő elévülést lehet megszakítani. A Kúria a végrehajtható határozat meghozatala alatt a záradékolni kért közokirat végrehajthatóvá válását érti, ha tehát a jogosult felmondja a szerződést, akkor a végrehajthatóságot eredményező felmondás nem lehet az elévülést megszakító cselekmény. A Kúria a követelés esedékessé válását a teljesítési határidő elteltéhez köti, azonban míg a határozathozatal aktív magatartást feltételez, az időmúlás nehezen feleltethető meg aktív cselekménynek. Minden olyan esetben, amikor az esedékességet nem aktív jogcselekmény váltja ki, választ kell adni arra a kérdésre, hogy hogyan lehet passzívan határozatot hozni. További kérdésként vethető fel, hogy a Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem szüntethető meg a végrehajtás abból az okból, hogy a végrehajtási jog elévült, ha a felperes a keresetét a követelés elévülésére alapította. A követelés elévülése és a végrehajtási jog elévülése azonban eltér egymástól a jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009 (XII.14.) IRM rendelet 4. § (2) bekezdéséből is következően. Ez esetben a végrehajtási záradékkal ellátott okirattal és az azzal egy tekintet alá eső végrehajtható okirat esetében is megkülönböztethető a követelés elévülése és a végrehajtási jog elévülése. Ebben az esetben viszont alkalmazni kell a rPtk. 327. §-ban foglalt valamennyi rendelkezést. Előadta, hogy a rPtk. 327. §-a alapján ha a bírósági igényérvényesítés során nem születik végrehajtható határozat, akkor a (2) bekezdés az irányadó, ha végrehajtható határozat születik, akkor a (3) bekezdésben foglaltakat kell alkalmazni.

[8] Hangsúlyozta, hogy a rPtk. 327. § (3) bekezdése eljárásról és határozathozatalról rendelkezik, jelen esetben azonban hiányzik az eljárás, mint tényállási elem és nyilvánvaló, hogy

határozatot nem a szerződő felek, hanem a jogvitájuk elbírálására rendelt bíróságok hoznak. Megkérdőjelezi a Kúria okfejtését az a jogirodalmi érvelés is, miszerint az elévülést megszakító eljárás során hozott határozat fogalma alatt a közvetlenül végrehajtható (közjegyzői) okiratok azért nem értelmezhetők, mert a magyar jog az 1874. évi XXXV. törvénycikk hatályba lépése óta ismerte a közvetlenül végrehajtható közjegyzői okirat intézményét. Ez alapján a jogalkotó a végrehajtható határozaton egy, a közvetlenül végrehajtható közjegyzői okirattól eltérő fogalmat értett. Álláspontja szerint téves a Kúria BH2014.151. számon közzétett határozatában tett állítása a tekintetben, hogy a záradékoltatásra alkalmas közjegyzői okiratba foglalt követelés más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül végrehajtás útján közvetlenül kikényszeríthető. Ezt az érvelést a Vht. 23/C. §-a cáfolja, ahhoz ugyanis, hogy közvetlenül kikényszeríthető legyen a követelés, be kell iktatni a közjegyzőt.

- [9] A Kúria fenti jogértelmezése azt is eredményezi, hogy csak végrehajtási záradék útján érvényesítheti a követelését a jogosult a BH-ban kifejtett esetekben. Felvetette, hogy a fentiek alapján lehet-e alappal arra a következtetésre jutni, hogy ugyanannak a követelésnek az érvényesítése az elévülés megszakítása szempontjából attól függ, hogy a kötelmet keletkeztető jognyilatkozatot magánokiratba vagy közjegyzői okiratba foglalták? Előbbi esetben alkalmazhatóak a rPtk. 327. § (1) bekezdésében foglaltak, utóbbi esetben csak végrehajtási cselekmény szakítja meg az elévülést. Ekkora jogbizonytalanság nem állhat elő. Utalt arra, hogy a jogosultat amiatt nem érheti hátrány, ha a követelését közjegyzői okiratba foglaltatja, de annak végrehajtási záradékkal történő ellátása helyett a követelését polgári peres úton kívánja érvényesíteni. Fentiek alapján ugyanis előállhat az a helyzet, hogy az ítélet végrehajtása során a bíróság kikényszeríthetné a Kúria álláspontja szerint elévült végrehajtást. Tovább erősíti a bizonytalanságot az, hogy ha a jogosult és az adós már elévült követelés vonatkozásában közjegyzői okiratba foglalt részletfizetésben állapodik meg, majd a jogosult kezdeményezi az okirat záradékoltatását, akkor az adós nem tud végrehajtás megszüntetése iránti pert kezdeményezni annak ellenére, hogy elévült követelést érvényesítenek vele szemben.
- [10] A Kúria értelmezése sérti az Alaptörvény 28. cikkét. A Kúria BH2014.151. számon közzétett határozata szerint: „Ha mód van végrehajtási kényszer közvetlen alkalmazására, akkor csak a végrehajtási cselekményt lehet olyan célravezető jogérvényesítési lépésnek tekinteni, amely az elévülés megszakítását eredményezi.” Abból, hogy csak a záradékoltatás után van helye bármilyen kényszer-cselekmény jogszerű alkalmazásának, az következik, hogy a Kúria fenti megállapítása megalapozatlan. A Kúria továbbá célszerűségi szempontokat értékel az elévülés megszakításával kapcsolatban, azonban kérdésként merül föl, hogy ez minden esetben az adós érdekét szolgálja-e. A Kúria értelmezése folytán az adós és a jogosult közötti egyezség, vagy az adós önkéntes teljesítése nem eredményezik az elévülés megszakítását, hiszen ezek nem minősülnek végrehajtási cselekménynek. Ha az adós hajlandó is lenne önként teljesíteni, a jogosult az elévülési idő lejárta előtt akkor is a végrehajtás elrendelésének kezdeményezésére kényszerül. A kötelezett fizetési hajlandóságát a végrehajtás elkerülése fokozza, melyet a Kúria jogértelmezése jelentősen megtör.
- [11] Hivatkozott a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 10.P.87.750/2021/7. és a Zalaegerszegi Járásbíróság a 15.P.20.538/2021/14. számú ítéletében foglalt érvelésekre is, mely döntésekben a bíróságok eltértek a BH2014.151. számú eseti döntésben foglalt jogértelmezéstől. Rámutatott, hogy a Kúria a BH2014.151. számú eseti döntésében azt mondta ki, hogy a közvetlenül végrehajtható követelések tekintetében csak végrehajtási cselekmény szakítja

meg az elévülést, ehhez képest 7 évvel később hozott Pfv.20.910/2020/8. számú ítéletében a követelés elévülésének megszakítására már a rPtk. 327. § (1) bekezdését is alkalmazhatónak találta. Ez a kettősség jogbizonytalanságot eredményez, ezért kérte, hogy a másodfokú bíróság térjen el ettől a jogértelmezéstől a Pp. 346. § (5) bekezdése alapján.

- [12] A fellebbezés alapos.
- [13] A másodfokú bíróság rámutat, hogy a Kúriának egységes az álláspontja a jelen per alapját képező azon jogkérdésben, hogy hogyan kell értelmezni a végrehajtási záradékkal indult végrehajtás esetében a rPtk. 327. § (3) bekezdését, a végrehajtási jog elévülését. A másodfokú bíróság nem kívánt eltérni a Kúria jogértelmezésétől, mivel osztotta a Kúria Pfv. I.20.184/2013/9., Pfv.I.20.360/2013/6., Pfv.I.21.768/2016/9., Pfv.I.21.122/2018/6. és Pfv.I.20.910/2020/8. számú határozataiban kifejtett érvelést.
- [14] A másodfokú bíróság rögzíti, hogy a Vht. 57. § (1) és (4) bekezdéseiben foglaltak értelmében a végrehajtási jog a végrehajtandó követeléssel együtt évül el; a végrehajtási jog elévülését bármely végrehajtás cselekmény megszakítja. A rPtk. 326. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. Az azonnali hatályú felmondás 2011. július 8-i kézhezvételét követően az alperes követelése esedékessé vált és megkezdődött a követelés elévülése, viszont a közvetlen végrehajtás elrendeléséhez az is kellett, hogy a végrehajthatósághoz szükséges feltétel vagy időpont bekövetkezését közokirat tanúsítsa. A végrehajtási záradékkal ellátható okiratok alapján „közvetlenül” végrehajtható követelések az okiratban meghatározott határidő elteltével nem csak esedékessé, hanem végrehajthatóvá is válnak. Az ilyen követelések esetében a végrehajtási jog elévülése a követelés teljesítési határidejének leteltét követő napon kezdődik. Mivel ettől az időponttól kezdve az ilyen követelések más hatósági eljárás közbeiktatása nélkül végrehajtás útján közvetlenül kikényszeríthetők, ezért elévülésük megszakítására a rPtk. 327. §-ának (3) bekezdése az irányadó, azaz ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg. Ha lehetőség van végrehajtási kényszer közvetlen alkalmazására, akkor csak a végrehajtási cselekményt lehet olyan célravezető jogérvényesítési lépésnek tekinteni, amely az elévülés megszakítását eredményezheti. Jelen esetben tehát a végrehajtási jog elévülése 2011. július 9-én kezdődött és mivel 5 éven keresztül nem történt végrehajtási cselekmény, a végrehajtási jog 2016. július 9-én elévült. Az elévülés nyugvása még ezt megelőzően történt, így az nem érintette az elévülést.
- [15] Fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján és a végrehajtási eljárást megszüntette a Pp. 528. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel. Rendelkezett a végrehajtó által 12. sorszámú betérjesztésében bejelentett végrehajtási költségek megfizetéséről is a Pp. 537. § alapján.
- [16] A fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra tekintettel a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a jogosultnak a közvetlen végrehajtás lehetőségét teremti meg a követelésének közjegyzői okiratba foglalása, ugyanakkor ez kötelezettséget is jelent számára annyiban, hogy záradékolás útján csak az elévülési időn belül érvényesítheti az igényét. Azaz nem fordulhat az elő, hogy a végrehajtás elrendeléséhez szükséges valamennyi feltétel bekövetkezte után az adott elévülési idő elteltével kerüljön sor a végrehajtási záradék kibocsátásának kezdeményezésére, ahogyan a jogerős ítéletben foglalt határidő eltelte után sem lehet az elévülési időn túl kérni a végrehajtási lap kibocsátását.

- [17] A fellebbezés eredményre vezetett, ezért a pervesztes alperes köteles a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdés szerint az elvégzett munkával arányban álló [REDACTED] összegre mérsékelt elsőfokú és [REDACTED] másodfokú eljárásra vonatkozóan megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján. A pernyertes felperes költségmentessége folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték megfizetésére is köteles az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdés alapján.

Budapest, 2022. február 17.

dr. Szakács Katalin s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Trabach Lea s.k.
előadó bíró

dr. Pigler Eszter Hajna
bíró